
Demény Péter

HÓ

Morog a tenger, nem nézi jó szemmel
a boldogságomat, a sirályok csapkodva szidnak,
a sziklák remegnek, gördülésük mondhatni
küszöbön áll.

Van, amiről csak képzavarban lehet beszélni,
annyira nem értem magamat én sem,
csak hullni kezdett valami az égből,
hullásából nem vonhattam ki magam.

Hogy minden átok elér, nem is kétlem,
az áldásokról furcsát gondolok,
én nem bújtam el a hullás elől,
én reméltem, hogy az éggel köt össze.

Igazatokat nem tudom igaznak,
az én igazam belülről vezérel,
nyelvemen itt a hó, a friss, a más,
magammal viszem ízét, míg tudom.